

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' ένεννινταξή,
στέφανον λαχάνων ή πατρής δς πλέξη.

"Ετος άριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα των άρχαιοτήτων.

Τών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' ευθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — δ κ τ ω φ ρ ά γ γ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ γ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
πρός δύο εικοσάφραγμα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Τού μηνός Νοεμβρίου τριάντα
και σπουδαία συμβαίνουν συμβάντα.

Πεντακόσια εξήντα κι' όκτώ,
μανιφέστο του θ' όνου ήρικό.

Διάγγελμα Βασιλικόν, τά μάλιστα πολεμικόν.

Ό Θρόνος μας, χαρά κρυφή
και μόνο μας στολίζει,
πίνει και γράφει μετ' γραφή
'στών γίγιο Κορόνιδη.

'Αγαπητέ μου Θεόδωρ και πρώτε Στρατηλάτη,
δέν ξέρω πώς έίσκηψι και μίση 'στώ Παλάτι
πολεμική φραούρα,
και για στρατούς και στόλους
μείς έπικσε περιούρα
μικρούς μεγάλους όλους.

'Η προσιλής Κορώνα σου, χωρίς κινδύ να χάνης,
έπιθυμεί στρατόπεδο τρικουδερτό να κάνης,
έπιθυμεί τό πρώτο σου να δείξης νταίλιαι,
να πάρη όρόμο κι' ό στρατός και νάναι τεταρταί,
ένα σπαθί 'στή μίσση του κλέβνης να φορήση
κι' ήκ πυρετού πολεμικού τό κράτος να πυρήση.

'Επιθυμεί τρεχάματτα, πολέμων φασαρίαις,
έπιθυμεί να προσκληθών καμπόσαις ήφειδραίαις,
στράτος ίδώ, στρατός ήκί, στρατόπεδο παρίαις,

έπιθυμεί και του στρατού ν' αλλάξη τό τουρέι,
ν' αλλάξουν κι' όλα τ' άλογα καθώ; και τά μουάρια,
κι' άλλε μπαλιέρ, ζιρί μαλιρ, κι' ώς πότε πλληκαρίαι.

Νά γηαλίζουε γαλόγια,
να βροντούν μπάμ μπουμ κενόνια,
μάσκουλα, ρουκέταις, τράκαις,
τρίγαι τρίγαι ή σακαράκαις,
γαπά γκούπου τά ταμπουρά,
πόλεμος, μανία, μούρλα,
ταρτάμ τάμ τάμ τρουμπίταις,
όλοι γιούρια 'στώ τυριά,
και καπνός να τσουρουφλξ
της χιονάταις σου μαπαμπίταις.

'Επιθυμεί και τά παιδιά, του Θρόνου τά καμάρια,
πού πρώωρα τά 'μάραναν σεκλίτια και καύμει,
να μέινουν 'στώ στρατόπεδο μετ' άλλα παλληκαρία,
να καταλάβουν μετ' φορά πώς βγαίνει τό ψωμί.

'Αλλ' όμως κι' ό Διάδοχος σάν τροπαιοχούος 'Αρς
μετ' άλογα της άστραπής να τρέιη καθβλαρής,
νάναι φωτιζ και λούρα
μείς 'στού στρατού την χώρα,
λεπίδες μείς 'στώ χίριχ του να παίξη κορτερζις,
και μ' όσαις άλλοτ' έπικσε της 'Αλαπούς ούραζις

27

νὰ δίσω χειροπόδαρ τὴν φάρα τῶν Βουλγάρων
καὶ τῶν λοιπῶν βαρβάρων.

Ἡ προσφιλὴς Κορῶνα σου θίλει μαζὶ μὲ σίνα
εἰ στρατοπέδου φλογεροῦ νὰ καθέται τσαντίρι,
γὰρ τρακατρούκαις νὰ μιλῇ καὶ μάχαις δλοῖνα
καὶ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ νὰ μὴ χαλὰ χαιτήρι.

Θίλει τουφεκία τοῦ λοιποῦ καὶ ξίφη νὰ ματρᾷ,
θ' ἀφήσῃ τὰ ταξίδια της, θ' ἀφήσῃ τὰ λουτρά,
ἰδῶ μὲ σὰν, καλὲ μου,
διὰ παντός θὰ μείνῃ,
καὶ εἰ λουτρὸ πολέμου
θὰ λούζεται καὶ ἑκείνη.

ἽΟλοι μαζὶ της ν' ἀποροῦν, πολῖται καὶ σπαθῶται,
νὰ γίνῃ τὸ στρατόπεδο Τατόι καὶ Παλάτι,
νὰ τὴν ζυγῶν πρῶι πρῶι τοῦ στρατοπέδου ὁρῶνα
καὶ σταυροπόδι κατὰ γῆς νὰ τρῶν κουραμένα.

Ἐκεῖ χορὸς καὶ σουαρίε χειμῶνα καλοκαίρι,
καὶ τὸν ζωγράφου, ποῦφαγε μαζὶ της ἴστὸ Παρίσι,
μὲ τὰ δικά της ἔξοδα ἴστὸ Θῆβα θὰ τὸν φέρῃ
τὴν πολυμέρα τὴν Ἀλλή καὶ εἰ νὰ ζωγραφίσῃ.

Ἐπιθυμῶ ν' ἀναφανῇ ὁ πρῶτος Νταληγιάννης,
πέρα καὶ πέρα νὰ στηθοῦν γὰρ πολυμέρους τάπαις,
καὶ αὐτοστιγμὴν στρατόπεδο ἴστὸ Θῆβα νὰ μὲ κἀνῃ,
ποῦχαι τῆς χήναις τῆς παχελιαῖς καὶ τῆς κολλιᾶς τῆς πάπαις.

Ἐκεῖ τοῦ κόσμου χαλασμός, καὶ μὲ βρονταῖς καὶ κτύπους
νὰ ξεκουφαιώνονται ταῦτάς τοι καθὲ θεριακλή,
σὺν τὸν καιρὸ πού πῆθανε καὶ ὁ Βασιλεὺς Οἰδίπους
καὶ ὁ Πολυνείκης πᾶστανε μὲ τὸν Ἑτεοκλή.

Ἐτελειῶσαν τὰ ψέμματα, καιρὸς παρασκευῶν,
καὶ μία Σφιγξ νὰ καθέται ἴστὰς πύλας τῶν Θηβῶν,
καὶ γὰρ σπουδαῖο πρόβλημα τοῦ καθενὸς διαβάτη
αὐτὸ νὰ τοῦ προτείνῃ,
πὺς ἔγινε καὶ τῶν Ρωμῶν τὸ γλαστό Παλάτι
πολεμικὸ κομῖν.

Καὶ σὺ, Κορδοναρούμπαρε, γὰρ τοῦτο θ' ἀπορήσῃς,
ἀλλὰ καὶ ἡ Κορωνίτσα σου καλὰ καλὰ δὲν ἔχει
γιατὶ ζητεῖ στρατόπεδο καὶ ἡ ἱερειδίων προσελήσεις
καὶ ἄλλα καινούρια λάχανα καὶ ἄλλο κομμένο χέρι.

Ἐν τούτοις, φίλε λάχανα,
πολέμους σάλπισι ξανά,
καὶ ἔλα, πολέμαρχε σοφῇ,
μαζὶ νὰ πρῶμε τὸν καφῆ.

Ἐλα σὺν πρῶτα χαρπὺς,
μὴν εἶσαι λυπημένος,
καὶ μὴ ῥωτᾷς γιατὶ καὶ πὺς
μαχῶν μὲ φέλει μενος.

Μὴ θαρρῇς πὺς εἶναι ψέμμα,
καὶ σὺ λίγω σεβάρ,
πὺς ἔσεπάθωσι τὸ Στίμμα
καὶ θὰ ὁρᾷς σεβάρ.

Δράσις, βράσις, παταράκα,
καὶ ὅταν, φίλε Σακαράκα,

λάβῃς τὴν γρατὴ μου τούτη,
ποῦ παραθρωμᾷ μπαροῦτι,
δίχως τὸ κηπηναριὸ
νὰ εἰ πάρε μυρωδιά,
ἔλα μὲς ἴστὸ μαγειριὸ
μὲ χαρούμενη καρδιά,
γὰρ νὰ ὅρῃς ἡ Κορωνίτσα, ποῦ τὸν Κόρδονο λατρεύει,
τὶ γὰρ εἶνα μαγειρίει.

Θόδωρος ὁ μένους πλήρης ἴστὸ Στρατόπεδο ξιφῆρης.

Θοδ.— ἽΗλιος κόκκινος προβάλλει
καὶ ἱερὸς ἀκτίνας βλέπω,
σακαράκα ζῶνα πάλι
καὶ τὸν κόσμον ἀνατρέπω.

Ἐξω ρούχα τῆς εἰρήνης
καὶ χυτὴ μου ρειγνῶτα,
πάλι, Θόδωρε, θὰ γίνῃς
Μπνονοπάρτης σὺν καὶ πρῶτα.

Ὅσο τώρα καὶ ἂν ποθῇς
ἄνους ν' ἀναπαυθῇς
καὶ παντοῦ νὰ εἰ νομίζῃς Κυθερνίτ' ἱερηνικὴ,
μὰ εἰ σπρώχνει εἰ πολέμους τὸ κακὸ σου ροικικὸ,
καὶ σὺ λείπεις μὲ τρανὴ
καὶ βαρύτερη φωνή:
ἘΚαὶ στρατιᾷς, Κορδόνι,
τούς Ἀρκάδας σου προσφώνει,
βόλιν καὶ μπαροῦτι μάσσα
καὶ κατάνει μαχαίρι,
τρῶγε λάχανα καὶ πράσσα,
κοδὲ πόδι, κοδὲ χίρι.

Τοῦ Χαμίτ τοῦ μακελλάρη ἐτύλος ἔγινε καὶ βλάμη,
ἰδιωτῶσα τοὺς Γάλλους καὶ τὰς ἄλλας τὰς Δυναμείας
πὺς μαζὶ μὲ τὸν Μινίστρο, πὺς μαζὶ μὲ τὸν Ἀλῆκο
θὰ φυλάξω τὴν εἰρήνην, καὶ φρουρὸς γι' αὐτὴν θὰ στέκω.

Ἐσοῦξα πὺς γὰρ πολέμους παντελῶς δὲν συγκινῶμαι,
πὺς τὸν τίτλον τοῦ προτάτου τῶν Ἑλλήνων ἀπαρνοῦμαι,
πὺς καὶ ὁ στόλος μας τὴν ὥρα μόλις πῆρνε πέντε μίλια,
μὰ τοῦ κάκου, μὰ τοῦ κάκου,
καιρυνούς πολέμου ἄκου,
καὶ ἄρματόσου, Θεωράκη, καὶ ἄς ὁ ἀνάψουν τὰ καντύλια.

Μὲ κλωνάρια τῆς εἰρήνης τὴν φαλάκρην σου μὴ στέφῃς,
πάντα πολέμος ἀχρεῖς, πάντα πολέμος κενήρης
τὴν φηγούρα του μὲ δέχνει,
καὶ ὅλο σπρώχνει καὶ ὅλο σκούντα
κατακίφρα μὲ ρίχνει
πρῶτον πλειονοφροῦντα.

Ἄλλαξε μοῦ λίνε ὁρόμο καὶ Πρεῦπολογισμὸ
καὶ τῶν δανειστῶν ἡ φάραξ ἀς ζητεῖν συμβιβασμὸ,
καὶ ἂν δὲν ἔρισκωνται λιγὰ
ἴστὸν μουρλούρη κορδὸνα,
τραβὰ μπρὸς καὶ μὴ εἰ μίλη τι θὰ βγάλ' ἡ τόση φούρια
καὶ ἄλλα γράφει μας καινούρια.

ἽΟ Χαμίτ, εἰ βεβιαῖον πὺς τὸν πόλεμο δὲν θέλω,
μὰ τὸ γράμμα τῆς Κορῶνας μοῦ γανόνει τὸ τσεβέλο.